

ἀδράχτι Νάξ. ἀράχτι Εὐβ. (Κάρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀράστι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀράφτι Ἀπουλ. ἀφτι Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄχτι Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀράχτι Κύπρ. ἀγράχτι Ρόδ. Τήλ. ἀγράτ-τι Κάρπ. (Ελυμπ.) Ρόδ. ἀγράχτι Καππ. (Ἀραβάν.) ἀγράφτι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγδάρι Χίος ἀγδάρι Χίος (Μεστ.) ἀγράχτι Κάλυμν. Καππ. (Ἀραβάν.) Κῶς ἀγράτι Κάσ. ἀγράτ-τι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγράρι Κάλυμν. Κῶς ἀγράχθι Καππ. (Ἀραβάν.) ἀγράστι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀτράκτιον. Καὶ παρὰ Μεουρσ. ἀράκτι (λ. ἀδράκτι). Πβ. μεσν. παρ' Ἑσυχ. ἀδρακτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἀτρακτος καὶ ἡ περιστρεφόμενη διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἡ τοῦ ὑφαντηρίου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Γεμίζω - κάνω - ξετυλίγω ἀδράχτι. Αὐτὸς ἅμα γεννήθηκεν, ἡ μοῖρα του τοῦ ἐκλωθε μὲ μαλαματένιο ἀδράχτι Ἄνδρ. Βάλλω τὸ σποντύλ' ὅς ἀδράχτι Χαλδ. κ. ἄ. Ποδάρια σὰν ἀδράχτια (κάτισχνα) Κεφαλλ. || Φρ. Μὲ τ' ἀδράχτι τρώει τὸ λάδι (ἐπὶ φιλαργύρου, τρώγει δηλ. τὸ ἔλαιον κατὰ σταγόνα, ὅσην συγκρατεῖ ἡ ἄκρα τῆς ἀτράκτου. Συνών. φρ. μὲ τὴ σατίττα τρώει τὸ λάδι) Πελοπν. (Κόρινθ.) || Παροιμ. Κλώθ' ἡ μοῖρα του μὲ τὸ χρουσὸν ἀγράτ-τι (ἐπὶ τοῦ εὐτυχοῦντος) Κάρπ.

Κάνε τόπο, πεθερά, | μὴ βρῇ τ' ἀδράχτι μου στερεὰ (ἐπὶ ἀσημάντων ἀφορμῶν πρὸς φιλονικίαν μεταξὺ νύμφης καὶ πενθερᾶς) Αἴγιν.

Εἶπαν μου ἄνου, πκιάσ' τ' ἀδράχτιν,
τὸ ἡ καρκιά μου συντρομάχην
(ἄνου = ἐγέρθητι. Ἐπὶ φυγοπόνου) Κύπρ. || Ἀσμ.

Καὶ νὰ βασιῆς τ' ἀργάτι σου, νὰ κλώθης νύχτα μέρα Κάσ.

Ἡ μοῖρα ποῦ οἱ μοίρασι ἀδράχτι εἶχ' ἀσημένιου Μακεδ. (Πάγγ.)

Καὶ νὰ 'ουλεύ' ἡ μοῖρα της μὲ τὸ χρουσὸν ἀγράτ-τι ('ουλεύ' = δουλεύη) Κάρπ.

Πέντε μέρες κλώθ' ἀδράχτι, | ὅς τοῖς ὀχτῶ ξεσφοντυλίζει καὶ κὰν' ἕναν κουβαράκι | στοργγυλὸ σὰν ροβιθάκι

Νάξ. κ. ἄ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λακων. β) Τὸ ποσὸν τοῦ νήματος τὸ περιλαμβανόμενον εἰς μίαν ἀτρακτον σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Κόπ'κα σήμερα, ἔνεσα πέντε ἀδράχτια Εὐβ. Ἐγνισα ἕναν ἀδράχτι γνέμα Αἰτωλ. Ἐκαμα ἕναν ἀδράχτιν μαλλὴν (ἔκαμα = ἔγνεσα) Κερασ. || Παροιμ. φρ. Πέντε μῆνες ἔν' ἀδράχτι (ἐπὶ ραθύμου) σύννηθ. 2) Ὁ ἄξων διαφόρων μηχανημάτων κοιν.: Χάλασι τ' ἀδράχτι ἀπ' τοῦ μύλου (ἀπ' τοῦ = τοῦ) Αἰτωλ. 3) Ὁ ἀρσενικὸς κοχλίας, ἦτοι ὁ κοχλιωτὸς στῦλος πολλῶν μηχανημάτων, οἷον ροδάνης, ἐλαιοτριβείου κττ. κοιν. 4) Ὁ κορμός, ἡ σιδηρὰ ράβδος τῆς ἀγκύρας σύννηθ. 5) Ἡ σπονδυλικὴ στήλη Κάρπ. (Ἐλυμπ.) 6) Ἡ ὠλένη ἐνιαχ. 7) Ἡ περόνη ἀγν. τόπ. 8) Τὸ ἀγριόχορτον πιμπινέλλα πελεγορίνα (pimpinella peregrina) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) Λέσβ. Συνών. ἀδραχτάκι 2.

9) Ρίζα δένδρου κατευθυνομένη καθέτως εἰς τὴν γῆν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ καρὴνὰ ρίχ' ρίζα ἀδράχτι. 10) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀδράχτι τῆς γριᾶς, τὸ ἀγριόχορτον νεκράνθεμον τὸ ἀρουραῖον (calendula arvensis) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) ΠΓεννάδ. 697. Συνών. κόκκινου λουλούδι (ιδ. λουλούδι), νεκρολούλουδο. 11) Ὑπὸ

τὸν τύπ. ἀδράχτι τῆς γυναίκας, τὸ φυτὸν ἀτρακτυλὶς ἡ μαλλωτὴ (carthamus lanatus) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) ΘΧελδράχ 53 ΠΓεννάδ. 159. Συνών. ἀδραχτίδα 2, ἀδραχτύλλι 1.

ἀδραχτιάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀδραχτιάζω Πόντ. (Ἀμισ.) ἀδραχτιάζου Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδραχτιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι.

Περιελίσσω νῆμα ἢ ἔριον περὶ τὴν ἀτρακτον ἔνθ' ἄν.: Ὅσον γνιματάξ' ἦταν τ' ἀδράχτιασα Αἰτωλ. Τὸ μαλλί μ' κ' ἔφτασεν κὶ ἀδραχτιάζω κὶ ἄλλο Ἀμισ.

ἀδραχτίδα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Λεβέτσ. Μάν.) ἀδραχτίδα Πελοπν. (Λακων.) ἀδραχτίδα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι.

1) Τὸ φυτὸν ἀτρακτυλὶς ἡ λευκόκαυλος (carthamus leucocaulus). 2) Ἀτρακτυλὶς ἡ μαλλωτὴ (carthamus lanatus). Πβ. ἀδραχτύλλι. [**]

ἀδραχτιδόκαμπος ὁ, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδραχτίδα καὶ κάμπος. Πβ. ἀχλαδόκαμπος.

Κάμπος περιέχων ἀδραχτίδες, ὁ ιδ.

ἀδραχτικά ἐπίρρ. Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδραχτικός.

Ἐν σπουδῇ, ταχέως: Τρώει ἀδραχτικά. Συνών. ἀδραχτιά, ἀρπαχτιά, ἀρπαχτικά, βιαστικά.

ἀδραχτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδραχτικός Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀδραχτός < ἀδράχνω.

1) Βίαιος, βιαστικός: Ἐφαῖ ἀδραχτικός τοῦ φαεῖ κὶ ἀνάδραμι. β) Ἐν τῇ φρ. τ' ἀδραχτικός ἐπιρρηματ. ἐν σπουδῇ: Ἐφαγι τ' ἀδραχτικός κ' ἔφ'γι. 2) Ἀρπαξ, κλέπτῃς: Εἶνι ἀδραχτικός ἀνθρώπους.

ἀδραχτίτης ὁ, Θράκ. (Στέρν.) Χίος ἀδραχτίτα ἡ, Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Ἀτρακτοειδὴς ἀμανίτης (agaricus) ἐκ τῶν ἀρίστων ἐδωδίων μὲ τὸν κορμὸν βραχὺν καὶ τὸ σκιαδίων κυρτούμενον πρὸς τὰ κάτω. [**]

ἀδραχτίτσα ἡ, Πόντ. (Σούρμ.) ἀδραχτίτσα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

1) Τὸ φυτὸν ἀδραχτίτης, ὁ ιδ. Πόντ. (Σούρμ.) 2) Ὁ λεπτοφυὴς καὶ σύμμετρος, γένους κοινοῦ (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς ἀτρακτον) Πόντ. (Κερασ.) [**]

ἀδραχτοκάλαθο τό, Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδράχτι καὶ καλάθι.

1) Κάλαθος, ἐν ᾧ ἀποθέτουν τὰς ἀτράκτους. Συνών. ἀδραχτερέα 2, ἀδραχτερὴ 2, ἀδραχτερό 1. 2) Πᾶς κάλαθος: Παροιμ. Εὐκολώτερα συμβάζονται οἱ ἀνθρώποι γὰρ ἢ ἀμπέλι παρὰ γὰρ ἢ ἀδραχτοκάλαθο σταφύλια (ἐπὶ ἐρίδων ἐκ μηδαμινῆς ἀφορμῆς).